

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania M. K. i R. Spółki Jawnej z siedzibą w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bydgoszczy
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 lipca 2023 r.,
skargi kasacyjnej odwołujących się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 24 października 2022 r., sygn. akt III AUa 369/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M. K. i R. Spółka Jawna w B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Bydgoszczy kwotę po 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Bydgoszczy decyzją z dnia 11 lutego 2021 r. stwierdził, że M. K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu u płatnika R. sp. j. od dnia 1 maja 2020 r. W ocenie organu rentowego strony nie przedłożyły dowodów potwierdzających faktyczne wykonywanie przez ubezpieczonego obowiązków pracowniczych, a przedłożone dokumenty nie są wiarygodne i nie potwierdzają prawidłowości stosunku pracy. Tym samym organ rentowy uznał umowę o pracę za zawartą dla pozorów, co czyni ją nieważną.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 1 grudnia 2021 r. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, iż uznał, że ubezpieczony M. K. jako pracownik u płatnika składek R. sp. j. podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 1 maja 2020 r. (pkt 1) oraz zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrot kosztów zastępstwa prawnego (pkt 2).

Na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Bydgoszczy od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 1 grudnia 2021 r., Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 24 października 2022 r. sprostował oczywistą niedokładność w komparycji wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił odwołanie i zasądził od M. K. i R. Spółka Jawna z siedzibą w B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Bydgoszczy zwrot kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądził od M. K. i R. Spółka Jawna w B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Bydgoszczy zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Apelacyjny uznał, iż Sąd Okręgowy przeprowadził co prawda wystarczające dla kategorięcznego rozstrzygnięcia sprawy postępowanie dowodowe, jednakże dokonał błędnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co w konsekwencji skutkowało naruszeniem przepisów prawa materialnego i niewłaściwą subsumpcją ustaleń faktycznych pod dyspozycje właściwych przepisów prawa. Sąd pierwszej instancji, dokonując oceny materiału dowodowego z naruszeniem art. 233 k.p.c., doszedł do błędnego wniosku, iż ubezpieczonego łączył z płatnikiem składek stosunek pracy. Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę szeregu okoliczności wynikających z akt sprawy w szczególności w zakresie aktywności zawodowej ubezpieczonego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pewne czynności, ale nie da się ich w sposób niebudzący wątpliwości przyporządkować do stosunku pracy łączącego go z płatnikiem składek od dnia 1 maja 2020 r. Nie wiadomo kto jest beneficjentem wykonywanych czynności. Strony „umowy o pracę” z dnia 30 kwietnia 2020 r. nie złożyły dowodów świadczenia przez ubezpieczonego czynności pracowniczych na stanowisku specjalisty ds. szkoleń w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie został

sporządzony zakres czynności. Zdaniem Sądu Apelacyjnego płatnik składek nie wykazał, aby od dnia 1 maja 2020 r. była realna potrzeba zatrudnienia ubezpieczonego na stanowisku specjalisty ds. szkoleń.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zatrudnienie M. K. nie było ekonomicznie uzasadnione i podyktowane rzeczywistą potrzebą zaangażowania u płatnika składek pracownika. Nie zostały przedstawione racjonalne argumenty potwierdzające potrzebę utworzenia od maja 2020 r. stanowiska specjalisty do spraw szkoleń, którego głównym zadaniem miałyby być czynności wykonywane przez ubezpieczonego. Turystyka jest jednym z sektorów gospodarki, który został w największym stopniu dotknięty kryzysem wynikającym z pandemii koronawirusa SARS-Cov-2. Wprowadzenie ograniczeń zmierzających do zachowania dystansu społecznego i reżimu sanitarnego znalazło natychmiastowe odzwierciedlenie w niemal całkowitym zastoju branży turystycznej. W związku z ogłoszeniem w Polsce od 14 marca 2020 r. stanu zagrożenia epidemicznego ograniczona została w kraju działalność związana z prowadzeniem obiektów noclegowych i miejsc krótkotrwałego zakwaterowania. W Polsce dopiero w listopadzie 2020 r. wprowadzono możliwość działania wyciągów narciarskich i wypożyczalni sprzętu, ale z zachowaniem odpowiedniego reżimu sanitarnego. Od 28 grudnia 2020 r. nastąpiło ponowne zamknięcie stoków narciarskich w kraju. W ocenie Sądu drugiej instancji całkowicie niezrozumiałe są argumenty płatnika składek w zakresie motywacji zatrudnienia ubezpieczonego. W tych warunkach nieracjonalne i trudne do uzasadnienia było wiązanie się przez nowopowstałą spółkę z pracownikiem na czas nieokreślony, kiedy nie było wiadome, jakie warunki do prowadzenia działalności turystycznej będą obowiązywały w najbliższych miesiącach. Nie jest to racjonalne, tym bardziej że nie występuje tu sytuacja, kiedy pracodawca obawia się utraty danego pracownika, ponieważ z wzajemnych relacji i powiązań wynika, że ubezpieczony i płatnik współpracują ze sobą od dłuższego czasu, w ramach zarówno Uniwersytetu¹, jak i przedsiębiorstw organizujących wyjazdy na narty. Za potrzebą zawarcia w tym konkretnym okresie umowy o pracę nie przemawiają zatem żadne racjonalne argumenty. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko organu rentowego wyrażone w apelacji, z którego wynika, że jedynym powodem, dla którego spółka zawarła umowę o pracę z ubezpieczonym, było uzyskanie przez tę

spółkę statusu podmiotu zatrudniającego, albo wykazanie zwiększenia zatrudnienia, co było często warunkiem wystąpienia o pomoc publiczną udzielaną przedsiębiorcom w ramach kolejnych tarcz antykryzysowych lub wpływało na wysokość tej pomocy. Z informacji zawartych na ogólnodostępnej stronie internetowej UOKIK pod adresem sudop.uokik.gov.pl wynika, że spółka uzyskała pomoc publiczną (na dzień wydruku 13 kwietnia 2021 r. była to kwota 75.999,99 zł, a na dzień wydruku 2 lutego 2022 r. 148.814,66 zł). Płatnik składek zatrudnił pracowników, którzy wcześniej współpracowali na jego rzecz, prowadząc działalność gospodarczą lub na podstawie umowy zlecenie - za minimalnym wynagrodzeniem. Sąd Apelacyjny - biorąc pod uwagę powyższe kwestie, a także fakty, iż stanowisko specjalisty do spraw szkoleń zostało stworzone dla ubezpieczonego, o pracy dowiedział się z polecenia od znajomego (bez rekrutacji), nie podpisywał dokumentów, miał rozliczać się jedynie ustnie z wykonanych zadań - uznał, że ubezpieczony od dnia 1 maja 2020 r. nie świadczył na rzecz płatnika składek czynności pracowniczych w reżimie art. 22 § 1 k.p.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 października 2022 r. złożył płatnik składek i ubezpieczony, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego tj.:

1. art. 22 § 1 k.p., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu przez sąd orzekający, że dla ustalenia istnienia pomiędzy ubezpieczonym M. K. a płatnikiem składek R. sp.j. stosunku pracy, istotnym jest towarzysząca płatnikowi składek motywacja w zakresie zatrudnienia ubezpieczonego, cel zawarcia umowy, jego ekonomiczne uzasadnienie oraz rzeczywista potrzeba zaangażowania pracownika u płatnika składek, a nie faktyczne, odpłatne, wykonywanie przez ubezpieczonego pracy na rzecz pracodawcy, na jego ryzyko i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, co skutkowało błędnym uznaniem, iż ubezpieczony M. K. nie świadczył na rzecz płatnika składek czynności pracowniczych w reżimie dyspozycji art. 22 § 1 k.p.;

2. art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 rzeczonyj ustawy, poprzez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji błędne przyjęcie przez sąd orzekający, że ubezpieczonego M. K. i płatnika składek

R. sp.j. nie łączył stosunek pracy, a to z uwagi na zachodzący w ocenie Sądu drugiej instancji brak ekonomicznego uzasadnienia oraz rzeczywistej potrzeby zaangażowania pracownika u płatnika składek, podczas gdy ubezpieczony M. K. pozostawał względem płatnika składek w faktycznym stosunku pracy i świadczył pracę na podstawie zawartej z płatnikiem umowy o pracę, a więc w konsekwencji był pracownikiem w rozumieniu ww. ustawy i podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym; oraz naruszenie prawa procesowego tj.: art. 233 k.p.c., mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w konsekwencji przekroczenia przez sąd orzekający granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie ich oceny w sposób dowolny, wybiórczy i jednostronny, bez uwzględnienia zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, poprzez:

a. sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci zgromadzonych dokumentów oraz zeznań stron (płatnika składek T. Z. oraz ubezpieczonego M. K.) ustalenie braku istnienia pomiędzy ubezpieczonym a płatnikiem składek stosunku pracy, podczas gdy obie strony stosunku pracy zgodnie potwierdziły jego istnienie oraz okoliczności faktycznego wykonywania przez ubezpieczonego odpłatnej pracy na rzecz pracodawcy, na zasadach określonych w kodeksie pracy, ze szczegółowym ich wskazaniem i opisem sposobu realizacji, wypełniającym przesłanki stosunku pracy przewidziane w art. 22 § 1 k.p.;

b. sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci zeznań świadków (A. P., T. S., M. K., N. K., M. K.1, A. L. i Ł. N.) ustalenie braku istnienia pomiędzy ubezpieczonym a płatnikiem składek stosunku pracy, podczas gdy zeznania tych osób, niemających żadnego związku ze stronami ani interesu w składaniu na rzecz któregośkolwiek z nich fałszywych zeznań, zgodnie potwierdzają okoliczność faktycznego, regularnego świadczenia pracy przez ubezpieczonego na rzecz płatnika składek, na zasadach prawa pracy.

Strona skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 października 2022 r. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpatrzenia ewentualnie, w razie stwierdzenia ku temu podstaw, o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 24 października 2022 r. w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie apelacji ZUS i utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 1 grudnia

2021 r., a każdorazowo o zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika składek oraz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała na zachodzącą potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czego przykładem jest zapadły w przedmiotowej sprawie wyrok Sądu Apelacyjnego w konfrontacji z wydanym w niej wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy oraz wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 8 września 2022 r. (VII U 4369/19) i wyrokiem Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 26 września 2019 r. (IV U 492/19), odmiennych co do rozstrzygnięcia w tożsamym stanie prawnym, a mianowicie art. 22 § 1 Kodeksu pracy, w odniesieniu do zagadnienia, czy dla ustalenia stosunku pracy, a w konsekwencji objęcia podmiotu obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, koniecznym jawi się zaistnienie ekonomicznego i organizacyjnego uzasadnienia zatrudnienia pracownika, a zatem czy istotny jest cel zawarcia umowy, czy też rozstrzygający jest sam fakt podjęcia przez pracownika pracy na podstawie zawartej umowy o pracę i rzeczywiste jej wykonywanie, przy wypełnieniu i zachowaniu przewidzianych prawem elementów stosunku pracy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o oddalenie skargi kasacyjnej i w każdym z powyższych przypadków – o zasądzenie od skarżących na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozostaje uzasadniony.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Podstawowym celem instytucji przedsądu jest ustalenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147 oraz z dnia 9 listopada 2005 r., V CSK 70/05). Wymaganie dotyczące przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia (dopuszczenia) jej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

W przedmiotowej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance związanej z potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Nie można jednak uznać, że strona skarżąca wykazała istnienie tej przesłanki. Odnosząc się bowiem do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, to przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego powinny należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez Sąd drugiej instancji zarzucono w

ramach podstawy skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211). Rzeczą skarżącego jest zaś wykazanie, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości (ze sprecyzowaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które to orzecznictwo należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 2-4, poz. 43 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Oczywiście jest, że budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia – mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wspomniane wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniając potrzebę wykładni przepisów prawnych, wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wskazała na zapadły w przedmiotowej sprawie wyrok Sądu Apelacyjnego w konfrontacji z wydanym wyrokiem Sądu Okręgowego. Należy jednak podkreślić, że o rozbieżności w orzecznictwie sądów nie świadczy rozbieżność rozstrzygnięć sądu drugiej i pierwszej instancji. Podstawowym założeniem postępowania apelacyjnego jest dążenie do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia, opartego na materiale zebranym przez sąd pierwszej i drugiej instancji, który musi samodzielnie ocenić całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego. Postępowanie odwoławcze ma przede wszystkim charakter merytoryczny, a dopiero w drugiej kolejności kontrolny. Wynika

z tego, że rozstrzygając sprawę, sąd drugiej instancji może oprzeć się na własnych ustaleniach dokonanych nawet na podstawie zeznań świadków i stron przesłuchanych w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego, które mogą być sprzeczne z ustaleniami leżącymi u podstaw wyroku sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2007 r., III CSK 61/07, OSNC 2008 nr 10, poz. 119). Tym samym dokonanie przez Sąd drugiej instancji odmiennej – w stosunku do przyjętej przez Sąd pierwszej instancji – oceny dowodów i w konsekwencji zmiana wyroku Sądu Okręgowego nie narusza zasady bezpośredniości, a tym bardziej nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2023 r., III USK 159/22, LEX nr 3526831).

Poza tym strona skarżąca wskazała kolejne dwa orzeczenia tj. wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 8 września 2022 r. (VII U 4369/19) i wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 26 września 2019 r. (IV U 492/19) jednakże bez wykazania, że ich podstawą prawną była różna wykładnia art. 22 § 1 k.p. oraz art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Okoliczność, że sądy orzekają odmiennie, nie musi świadczyć o rozbieżności w orzecznictwie w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz o odmiennych ustaleniach i odmiennej ocenie stanu faktycznego związanego z różnicami pomiędzy na przykład tym, czy praca była faktycznie wykonywana, czy pracodawca potrzebował zatrudniać pracownika. Powołane przez stronę skarżącą sprawy zostały rozstrzygnięte na podstawie zupełnie innych ustaleń faktycznych. W pierwszej sprawie sąd ustalił bowiem, że strony w ogóle nie współpracowały, zaś w drugiej ze spraw sąd – na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego – wskazał, że ubezpieczony pracował, a strony łączył stosunek pracy.

Sąd Najwyższy podziela w pełni stanowisko Sądu Apelacyjnego, który niezwykle pieczołowicie przeprowadził postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie (badając zarówno aktywność zawodową ubezpieczonego, powiązania pomiędzy płatnikiem a ubezpieczonym, sytuację gospodarczą branży turystycznej związaną z pandemią koronawirusa), weryfikując – z uwagi na nieudowodnienie wykonywania przez ubezpieczonego czynności pracowniczych na stanowisku

specjalisty ds. szkoleń – również ekonomiczne i organizacyjne uzasadnienie zatrudnienia ubezpieczonego. Jednocześnie należy zwrócić uwagę na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2006 r. (I UK 225/05 LEX nr 192468), zgodnie z którym sąd pracy nie ma potrzeby ustalania istnienia ekonomicznego i organizacyjnego uzasadnienia zatrudnienia pracownika w sytuacji, gdy ustalił, że praca była świadczona w warunkach określonych w art. 22 k.p. Skoro zatem Sąd Apelacyjny w przedmiotowej sprawie uznał, że ubezpieczony od dnia 1 maja 2020 r. nie świadczył na rzecz płatnika składek czynności pracowniczych w reżimie art. 22 § 1 k.p., to mógł również ustalać istnienie ekonomicznego i organizacyjnego uzasadnienia dla takiego zatrudnienia. Stanowisko to pozostaje jednocześnie całkowicie zbieżne z powołanym przez stronę skarżącą wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 8 września 2022 r.

Reasumując, strona skarżąca sugerując potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów w istocie podejmuje niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym próbę podważenia dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych. Strona skarżąca nie wykazała, aby wyrok był dotknięty tego rodzaju nieprawidłowościami, a wiążąc je z zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., pominęła, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, iż dotyczy to m.in. zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 maja 2008 r., V CSK 579/07, Legalis nr 304286; z 16 listopada 2012 r., III CSK 73/12, Legalis nr 667406; z 23 czerwca 2016 r., V CSK 536/15, Legalis nr 1508345; z 11 marca 2020 r., I CSK 688/18, Legalis nr 2345537; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2020 r., I CSK 120/20, Legalis nr 2496668). Skonstruowany w ramach podstawy art. 398³ § 1 k.p.c. zarzut kasacyjny oparty na wykazywaniu przez stronę skarżącą wadliwej oceny przez Sąd drugiej instancji zgromadzonych dowodów, ze względu na treść art. 398³ § 3 k.p.c. nie może zatem prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej, a tym samym być również oczywiście uzasadniony. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym jest związany ustaleniami faktycznymi

stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu musiałby uwzględnić te ustalenia w ramach rozpatrywania podniesionych w skardze zarzutów kasacyjnych.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ms]